

**Oslo,
úterý 5. října 1999**

„Právě tohle je ta velká zrada,“ pronesl hladce oholený muž a pohlédl do rukopisu. Hlava, obočí, vypracovaná předloktí, dokonce i mohutné ruce: všechno na něm bylo čerstvě vyholené a čisté. Naklonil se blíž k mikrofonu.

„Po roce 1945 získali nepřátelé národního socialismu převahu a vyvinuli a prosadili své demokratické a ekonomické principy. V důsledku toho neuplynul jediný den, kdy by se někde ve světě neválčilo. Dokonce i tady v Evropě jsme zažili války a etnické čistky. V zemích třetího světa hladovějí a umírají miliony lidí – a Evropě hrozí masový příliv uprchlíků s následným chaosem, nouzí a bojem o existenci.“

Muž se zarazil a rozhlédl se. V místnosti panovalo absolutní ticho, jen jeden z posluchačů v zadních řadách začal tleskat, nejprve opatrně. Protože v tom už rozjařeněji pokračoval, rozsvítla se pod mikrofonem varovně červená žárovčička, což znamenalo, že nahrávací zařízení získává zkrácený signál.

„Jen málo nás dělí od bezstarostného blahobytu a dne, kdy se budeme muset spolehnout sami na sebe a společnost kolem nás. Válka, ekonomická nebo ekologická katastrofa – a celá síť zákonů a předpisů, které

nás tak rychle proměňují v pasivní sociální klienty, bude náhle pryč. Poslední velká zrada se odehrála 9. dubna 1940, kdy takzvaní představitelé našeho národa uprchli před nepřítelem, aby si zachránili kůži. A vzali si s sebou zásoby zlata, jimiž financovali svůj luxusní život v Londýně. Nyní tu máme dalšího nepřítele. A ti, kteří by měli hájit naše zájmy, nás opět zrazují. Dovolují nepříteli stavět v našich městech mešity, dovolují mu přepadat naše starší spoluobčany a mísit krev s našimi ženami. Povinností nás norských občanů je chránit svoji rasu a eliminovat zrádce ve vlastních řadách.“

Obrátil stránku, avšak zakašlán z pódia před ním ho přimělo se zarazit a vzhlednout.

„Děkuji, myslím, že jsme slyšeli dost,“ prohlásil soudce a pohlédl přes brýle. „Má obžaloba na obžalovaného další dotazy?“

Do jednací síně číslo sedmnáct budovy osloského okresního soudu dopadaly zešikma sluneční paprsky a dodávaly holohlavému muži iluzorní svatozář. Muž měl na sobě bílou košili a úzkou kravatu, pravděpodobně na doporučení svého obhájce Johana Krohna, který se právě zakláněl na židli a pohupoval perem, jež svíral mezi ukazovákem a prostředníkem. Krohnovi se prakticky celá ta situace nelíbila. Nelíbilo se mu, jaký směr nabralo žalobcovo vypytování, nelíbily se mu otevřené proklamace jeho klienta Sverreho Olsena ani skutečnost, že Olsenovi připadalo vhodné vyhrnout si rukávy košile tak, aby jak soudce, tak přísedící měli na očích pavučiny, jež měl vytetované na obou loktech, i řadu hákových křížů na levém předloktí. Právě předloktí mu zdobil propletenec staroseverských symbolů a černým gotickým písmem vyvedený nápis VALKYRIA. Valkyria byl název jednoho z gangů, jenž tvořil součást neonacistické komunity a řádl v okolí sæterské křižovatky ve čtvrti Nordstrand.

Nejvíce však Johana Krohna zlobilo to, že něco na celém průběhu případu drhne, nemohl však přijít na to, co to je.

Žalobce, mužik jménem Herman Groth, si malíčkem, na němž měl navlečený prsten se znakem advokátní komory, naklonil mikrofon k sobě.

„Ještě několik otázek na závěr, pane soudce.“ Hlas měl měkký a tlumený. Žárovčička pod mikrofonem se rozsvítila zeleně.

„Když jste třetího ledna v devět hodin vešel do občerstvení Dennis Kebab v Královnič ulici, učinil jste tak s jasným záměrem splnit svůj díl povinnosti při ochraně naší rasy, o níž jste předtím mluvil?“

Johan Krohn se vrhl k mikrofonu:

„Můj klient už odpověděl, že mezi ním a vietnamským majitelem došlo k hádce.“ Žárovčička se rozsvítila červeně. „Byl vyprovokován,“ dodal Krohn. „Neexistuje nejmenší důvod naznačovat, že v tom byl úmysl.“

Groth zcela zavřel oči a opáčil:

„Je-li pravda to, co tvrdí váš obhájce, pane Olsene, pak jste tedy měl s sebou baseballovou pátku zcela náhodou?“

„Měl ji k sebeobraně,“ přerušil žalobce Krohn a odezvaně rozhodil pažemi. „Pane soudce, na tyto otázky už můj klient odpověděl.“

Soudce si mnul bradu a přitom pozoroval obhájce. Všichni věděli, že Johan Krohn mladší je vycházející hvězdou na právnickém nebi, uvědomoval si to i Krohn sám, a právě proto zřejmě musel soudce s jistým podrážděním přiznat:

„Souhlasím s obhajobou. Pokud obžaloba nemá žádný nový úhel pohledu, budu nucen ji požádat, abychom pokročili dále.“

Groth pootevřel víčka tak, aby se mu pod zornicí a nad ní objevil jen úzký proužek duhovky. Přikývl. Nato zdvihl unaveným pohybem do vzduchu noviny.

„Tohle je deník *Dagbladet* z pětadvacátého ledna. V rozhovoru na straně osm říká jeden z názorových spřízněnců obžalovaného...“

„Protestuji...“ spustil Krohn.

Groth vzdychl. „Dovolte mi to opravit na osobu mužského pohlaví vyjadřující rasistické názory.“

Soudce přikývl, současně však vrhl na Krohna varovný pohled. Groth pokračoval:

„Tato osoba mužského pohlaví komentuje přepadení Dennis Kebab tak, že k tomu, aby bylo Norsko opět naše, potřebujeme více rasistů, jako je Sverre Olsen. V rozhovoru se výraz ‚rasista‘ používá jako čestné označení. Považuje se obžalovaný za rasistu?“

„Ano, jsem rasista,“ odpověděl Olsen, než ho Krohn stihl umlčet. „V tom významu, který já do toho slova vkládám.“

„A to je?“ usmál se Groth.

Krohn sevřel pod stolem pěsti a pohlédl k pódiu, na oba přísedící zaujímající místo po boku soudce. Tihle tři rozhodnou o budoucnosti jeho klienta v následujících letech a o Krohnově vlastním statusu v následujících měsících v Tostrupkjelleren, restauraci, kde se scházejí vlivní politici a novinářská obec. Dva běžní zástupci lidu, vybraní kvůli obecnému pocitu spravedlnosti. Dříve se jim říkalo „laičtí soudci“, ale pak se patrně zjistilo, že to vypadá, jako by ničemu nerozuměli. Přísedící po soudcově pravici byl mladý muž v levném, ale přijatelném obleku, který se sotva odvažoval pozvednout zrak. Mladá, poněkud podsaditá žena nalevo vypadala, jako by jen naoko sledovala, co se tu odehrává, a přitom snaživě vypínala vpřed spodní čelist, aby ze sálu nebyla vidět její počínající dvojité brada. Průměrní Norové. Co takoví vědí o lidech jako Sverre Olsen? Co chtějí vědět?

Osm svědků vidělo Sverreho Olsena, jak vešel do rychlého občerstvení s baseballovou pátkou pod paží